

ambigua, vel significatiōe, vel declinatiōe, vel mutatiōe in aliā ptē
 orōnis, ambiguitas illa supposito apice tolleret. Esto exēpli grā,
 occido si habet apicē in priā syllaba, significat in ea eē accentū p̄do-
 minātē, seq̄ntēq; esse breuē, p̄ferriq; secundā accētū graui, valetq;
 tunc occido, i. pereō. Q; si supponat apex, significat eā syllabā esse
 longā, in eaq; p̄ferri accentū predominantē, & tū interficio signifi-
 cat. Si r̄ musa cū apice sup̄ vltimā, ablti tantū casus est. Pone cū apī-
 ce sup̄ secundā p̄positio vel aduerbiū est, alioqui verbū esse mani-
 festum est. Notā interrogatiōis atq; exclamatiōis cū interrogatiōe
 vbi opus fuerit, mīme p̄teriri velim, & est virgula supra pūctum,
 vt Quid p̄dest homini: si vniuersum mundū lucret, anieꝝ v̄o suꝝ
 detrimentū patiat? Sentētia est mitissimi dñi nr̄i IESV CHRISTI,
 cuius gratia hoc opusculū exegimus, per cuius misericordiā post
 hoc exilium, vitam speramus eternam.

Libri quarti Finis.

Quintus liber est de varijs carminū ge-
 neribus cui preponit Centimetrū.

Ioannes despauterius Niniuita. Martino Dorpio Naldiceno
 eloquentissimo theologię baccalaureo & oratorię & poetice ar-
 tis doctissimo, Atq; Iacobo Papę summo Insulensis ludi magi-
 stro poetę ditissima vena p̄redito. S. P. D.

Alimū artis & significatorię nr̄æ libellū qui est de varijs
 carminū generib⁹, vobis idcirco dicaui dorpi & pa-
 pa amici ornatissimi, vt cōtra omneis poetarū oso-
 res, hunc tutaremini. qđ nō difficulter fore cōfido qā
 poetice habemini & estis doctissimi. Tu quidem mi-
 Dorpi apud Iouanienses in Lilio nr̄o post cōem preceptorē nr̄m
 & amicū Ioannē Neuiū eloquentissimū illum theologū, facile pri-
 mus quantū ad elegantissimū scribendi modū tam p̄sam q̄; carmē Iodocus
 Sant & alij viri vndecūq; doctissimi in Lilio nr̄o, vt Iodocus Let⁹ Letis.
 & Nicolaus Buscoducēsis cum alijs multis in quorū hōnorē iam Nicola⁹
 olim aliquid parturio. Quis cōparari ausus fuisset preceptori meo Buscodu-
 Ioanni Raets houen: quē mors nuper interceptit, dū assiduo cogito censis.
 quidnā magistro meo hūanissimo & theologo sūmo nō adeo in- Ioannes
 dignū dicare possem. heu crudelia fata, O dolor dolor. iā lubet fle Raets ho-
 re, sed CHRISTVS vetat. qā orare p̄ defūctis q̄; flere salubri⁹ est. uen,

De carminū generibus. Li. V FO. CLXXIII

barū numero, vt hendecasyllabū continēs sine interemptiōe vn̄
 decim syllabas, vt phaleuciū & sapphicū. dy odecasyllabū vt Ascle
 piadē. Pentasyllabū adonicū, heptasyllabū glyconicū. ¶ A nu
 mero vsuū vt monostichon si vn̄icus est, distichon, tetrastichon,
 hexastichō, heptastichon, ogdoastichon, vbi octo sunt. decaastichō
 & c. stichos versus dicit. ¶ Vel a p̄fectiōe. vt acatalecticū. vbi nihil
 deest nihil abūdat. ¶ A defectu, vt catalecticū cui vna deest sylla
 ba. Brachycatalecticū cui plures desunt syllabę, ab exundātia vt hy
 pmetrū cui sup̄est syllaba, sed q̄ a principio vsus sequentis excipit
 hypcatalecticū vbi sup̄at syllaba, vel syllabę etiā nusq̄ interemptiō
 ¶ Vel a carmīs genere, vt monoclon. i. vn̄imēbre, qd̄ vn̄ico ge
 nere cōstat, vt æneis Vergilianā. Dicolō bimēbre duobus generi
 bus cōstans, vt Sapphicū cū Adonico. Tricolon trimēbre est triū
 generū carmē, vt ex Asclepiadēo & pherecratio cū glyconico & c.
 ¶ Vel a n̄ero redēdi, vt distrophō vbi post scd̄m vsus ad pri
 mū gen̄ redim̄ vt i elegijs. dis. i. bis strophe. i. cōuersio. ¶ Tristro
 phō vbi post tres vs̄, Tetrastrrophō vbi post q̄tuor vsus ad pri
 mū genus redimus. ¶ Vel a vitio, vt Acephalū, qd̄ primū pedē
 illegittimū habet, vt Fluuior̄ rex Eridanus, hoc mutilū & truncū
 etiā dicit. Procephalū qd̄ in primo pede vn̄ū t̄pus plus iusto habe
 re videt̄, vt Insulæ Ionio in magno quas dira Celeno. sed vocalis
 ante vocalē facit vt primus pes videat̄ esse dactylus. Lariatū seu
 laxū vbi in medio. i. inter principiū & finē pes nothus admittit̄, vt
 Cōgredior fer sacra pater & cōcipe fœdus, licet cæsura licētia vide
 ri possit. ¶ Truncatū vel myur̄ qd̄ cōtra heroici legē in vi. regiōe
 iambū continet, vt Mortē contēnunt laudato vulnere getę, hęc &
 scazontes & ecades appellat Diomedes, cui⁹ libri diligēter lectitā
 di sunt. Hypmetrū iam dictū est. ¶ Graidū qd̄ syn̄resin patit̄ vt
 Nec quo Centimanū deiecerat igne Typhœa. Nūc armaf̄ eo Ina
 ne cui⁹ syllaba in duas p̄ dieresin scindit̄ vt Accipe Pōpei deductū
 carmē ab illo. ¶ Spondaicū dictū est, inter hęc si duę breues p̄ lōga
 ponant̄, symphonesis dicit̄. ¶ Colussum seu colobū seu solutū qd̄
 prosa orōne p̄cedit. vt Dono ducite. docq̄ volentib⁹ cū magnis
 dijs. ¶ Asperū qd̄ horret iuncturis, vt Nisę Spioq̄ Thaliaq̄ Cy
 modoceq̄. ¶ Hyporhythmū in q̄ singuli pedes terminant dictio
 nem, vt Carmē doctū scemina simplex cōdere nescit. ¶ Cacopho
 num qd̄ vocaliū assiduitate sqalet vt Inferniq̄ lacus eęęq̄ insula
 Circes. Et Aulai in medio & c. vel cōsonantiū, vt O tite tute tati & c.
 ¶ Aequiuocū cuius vltimę syllabę similes sunt, vt Exiret mētes fra
 ternas grata malis lis. ¶ Hemistichiū quod semiplenū est, vt huc

A vsuū numero

A p̄fecti one vel defectu

A carmīs genere.

Ab redēdi undi numero.

A vitio pedum.

III Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatoriae.

curfus fuit. Vicia notāda magisq̄ imitāda esse frequēter admonui. Siquid videbitur scitu non indignū post Seruū Centimetrū vt potero paucissimis declarabo. Valet amici optimi. Bergis apd̄ diuū Guinnocū, Nonis Maijs, anno salutis ch̄riane. M.CCCCC.XI.

Mauri Seruū Honorati Grammatici Centimetrum.

Quarissimo viro Albino Maurus Seruius grāmaticus salu. Tibi hunc libellū p̄textator videlicet dec⁹ vrbis Albine deuoui, Nā licet patris auiq̄ (quib⁹ maximā reuerentiam litterę debent) q̄tidie vrgeris exēplo, ibiq̄ pubescas, q̄ velut ad musarū sacra veniſt, non tamē cœlo suo tantū numina p̄ferunt sed sæpe humiles vicos ac vilia pauperū tecta subierūt, Quare laboris mei velim faueas voto, indulgeas audacię, q̄d si secus cesserit in cupiditatē deuotiōis interptabor euentū placendi, licet audacter nō tamē indignāter hunc libellū q̄ voluerit centimetrū nomiabit. Totē m̄ metroꝝ genera digessi, q̄nta potui breuitate rationē omitens, Quo quidē q̄dq̄ nascat̄ ex genere, q̄ scansionis diuersitate cœdatur, q̄ res plus cōfusions q̄ vtilitatis habet, Sed lectori hæc generaliter sunt sciēda, Finalē syllabā in oībus metris indifferēter accipi Solutionē esse, cū p̄ vna lōga syllaba duę breues ponunt, Loca imparia dici primū tertiuū quintū, & deinde paria secundū quartū sextum, et deinde pentimemeri esse, cū post duos pedes sequit̄ syllaba q̄ partē orōnis terminat, Heptimemeri v̄o cū post duos pedes s̄ se sequit̄ syllaba, Tertius trochaicus cū post duos pedes p̄fectos finita parte orōnis trochæus remanet. Quartus trochaicus cū diffinitioe eadē tenet q̄rtū locū trochæus. Catale, v̄ sum dici, cui vna syllaba deest. Brachy, cui duę, Hypcata, cui vna syllaba supeſt. A catale, vbi nihil plus minusue est in v̄su q̄ legitimo fine claudit. Monometrū dimetrū trimetrū tetrametrū versum dici a nūero pedum. In iambicis trochaicis metris v̄sus per pedes duplices cōputari. In cæteris metris p̄ pedes simplices. Metra vel a pedib⁹ noīa accipe, vel a rebus q̄ describunt̄ vel ab inuētorib⁹, vel a frequētorib⁹, vel a nūero pedū. Eaę octo esse principalia metra. Iambicū, trochaicū, dactylicū, anapesticū, choriambicū, antipeſticū, ionicū a maiore, ionicū a minore, de quibus carptim tractabimus eligentes ea que ad palmā lyræ perducit voluptas.

Metra iābica locis imparib⁹ q̄ncq̄ recipe pedes p̄nt, Iambū tribrachū spondeū dactylū anapeſtū, locis aut̄ parib⁹ tā.

De carminū generibus Li V FO:CLXXIII

tum iambum vel tribrachū, & apud comicos frequenter anapæ-
stum, ita tamē vt multarū breuiū iunctura vitetur, sed ex plurimis
metris. xiiij. vsui tradēda subieci. Aristophaniū metrū cōstat mo-
nometro hypcatalectico. vt est hoc. Valles p̄imas. Euripideum
cōstat dimetro brachycatalectico. vt est hoc. Deæ decus meum.

Anacreontiū constat dimetro catale. vt est hoc. Dissolue Bacche
crines. Archilochiū cōstat dimetro acatale. vt est hoc. Serena lux
micat polo. Alcaicū constat dimetro hypcata. vt est hoc. Amāt
venena parricide. Alcmanicū constat trimetro brachycatalecti-
co. vt est hoc. Spernis decoræ virginis thoros. Hipponactiū cō-
stat trimetro cata. vt est hoc. Doctis thalia vatibus fauebat. Ar-
chilochiū cōstat trimetro acatalectico. vt est hoc. Martē fatigat p̄di-
gus vitę furor. Anacreontiū constat tetrametro hypcatalectico
vt est hoc. Amor puellę triste pecc̄o improbius fatigabat. Aristo-
phaniū cōstat tetrametro brachycatalectico. vt est hoc. Marcēt lu-
cerne sol p̄pinqt, non tñ vacas. Itē de aristophanio. Aristophaniū
cōstat tetrametro acata. vt Ludos amat puella nobil' pudicos & le-
ues. Anacreontiū cōstat tetrametro catalectico, vt Portū petēs
aurā relaxa vela solue malo. Hipponacticū cōstat trimetro hy-
percatalectico. vt est hoc. Paup poeta nescit hic antra musarum.

Metra trochaica principaliter cōstant trochæo, Locis tñ im-
parib' hos recipiūt pedes, trochæū tribrachū & nōnunc̄
dactylū. In locis v̄o parib' cū his q̄s supra mēorauim'.

Ipondeū anapæstū dactylū, sed ex plurib' xiiij. vsui tradēda subieci.
Paneratiū constat monometro hypca. vt est hoc. Auctor opti-
mus. Ityphallicū cōstat dimetro brachyca. vt est hoc. Bacche iū-
ge tigris. Euripideū cōstat dimetro catalectico. vt est hoc. Vultur
altius volat. Alcmanicū cōstat dimetro acata. vt est hoc. Fistula
canit subulc'. Bacchilidiū constat dimetro hyp. vt est hoc. Flori-
bus corona textitur Sapphicū constat trimetro brachycatale. vt
est hoc. Rex pater Iuppiter & deorū. Archilochiū cōstat trimetro
cata. vt est hoc. Nox amoris & genis cōscia Sotadicū cōstat trime-
tro acatalectico. vt est hoc. Ite poma ferte vitā portet alter. Sapphi-
cū constat trimetro hypcatalectico. vt est hoc. Splendet aurę gēma
fulget forma sed placet. Sotadicū cōstat tetrametro brachycata-
lectico. vt est hoc. Thraceum nefas enarrat catulus hirundo.

Archilochium constat tetrametro catalectico. vt est hoc. Tol-
let thyrsos æra pulsans iam Lyeus aduenit. Hipponacticum con-
stat tetrametro acatalectico claudio. vt est hoc. Pelle tonsis in ter-
ga ponti vela tendere pergamus. Anacreontiū constat tetrame-

Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorij.

tro hypercatalectico, vt est hoc. Parce iam camena vati, parce iam tenero furori.

Metra dactylica principaliter constant dactylo. Recipiunt tamen spondeū & interdum vltimo loco trochæum, sed ex plurimis xix. vsui tradenda subieci. Adonium constat dimetro catalectico, vt est hoc. Fundite fletus. Hirminachiū vs̄ himenaicū constat dimetro acata, vt est hoc. Tibi apsonet. Archilochium constat dimetro hyper, vt est hoc. Garrula venit auis. Alcmanicū constat trimetro cata, vt est hoc. Tundite pectora palmis. Simonidiū constat trimetro acatalectico, vt est hoc. Indue pallia serica Alcmaniū constat trimetro hyperca, vt Lurida brachia cur regeis. Archilochium constat tetrame, cata, vt est hoc. Virgo decens comulas religato Alcmanicū constat tetrametro acatalectico, vt est hoc. Virgo decēs comulas religa tibi. Alcmanium constat tetrametro hypercatalectico, vt est hoc. Vita quieta nimis caret ingenio. Stesichoriū constat pentametro catalectico, vt est hoc. Martialis. Cede deo tua carmina Phœbo. Simonidiū constat pentametro acatalectico, vt est hoc. Partenopœus erat puer Arcadiæ decus. Chirilium constat pentametro hypercatalectico, vt est hoc. Pulchra puella comas ambit sibi palmiūbus.

Heroicum constat hexametro catalectico, vt est hoc. Vulnere bella tubę numero donantur Homeri. Bucolicum constat hexametro catalectico ita vt quartus dactylus partem termines orationis, vt est hoc. Rustica syluestri resonat bene fistula cantu.

Iphicum alij ibicum constat hexametro acatalectico, vt est hoc. Sydera pallida diffugiunt face territa luminis. Alcmanicum constat hexametro hypercatalectico, vt Alma venus Paphon ingreditur rosa luceat ex adytis. Stesichorium constat heptametro catalectico, vt est hoc. Eacides iuuenis trahit hec tora plangite pergamma troes. Iphicum constat heptametro acatalectico, vt Carmina docta Thalia canet properantius huc ades o puer. Ibicum constat hepta, hyper, vt est hoc. Versiculos tibi dactylicos cecinit puer optime quos facias.

Metra anapæstica principaliter constant anapæsto. Recipiunt tamē frequenter spondeum, raro proceleumaticum, apud comicos autē habent dactylum sepiusq; vltima cū superest syllaba in duas soluitur breues, sed ex pluribus xiiij. vsui tradenda subieci. Itimium constat monometro acatalectico, vt est hoc. Calidum iubar est. Choricum constat monometro hyper, vt est hoc. Animus male fortis.

De carminū generibus. Li. V FO. CLXXV

Aristophaniū cōstat dime. brachy. vt est hoc, Venit optima calliope. Pindaricū cōstat dimetro aca. vt Fuge mœnia iam thelamo niade. Alcmaniū cōstat dimetro hypercatalectico vt est hoc. Tremulum mare melliflua nitet arua. Archilochiū cōstat dimetro acata. vt Adytum fuge virgo sagax. Partheniacū constat dimetro cata. vt est hoc, Adytum veneris fuge virgo. Pindaricū constat trimetro brachycatalectico vt est hoc. Mediū rapido mare Tyberis adit fluuio. Alcmanium cōstat trimetro catalectico vt est hoc. Date pierides mihi carmina dactylicoꝝ. Stesichorium cōstat trimetro acatalectico vt est hoc. Latet in thalamo tibi virgo de cœnis Veneris specie. Simonidicum cōstat trimetro hypercatalectico vt est hoc. Tuba terribili procul ære sonat clypeū cape miles. Alcinaicū cōstat tetrametro brachy. vt est hoc. Sua munera fert Venus alma rosas iuueni nitido Cynare vide. Aristophanium constat tetrametro cata. vt est hoc. Date vina mihi date fœta, iuuat dare tempora tota lyæo.

Metra choriambica principaliter cōstant choriambo. Verum quo durius suo pede claudant, accipiunt in fine amphibrachū & bacchiū, sed ex multis metris hæc iiii. vsui tradenda subieci. Aristophaniū constat monometro & amphibracho siue bacchio vt est hoc. Purpureus tyrannus. Sapphicū cōstat trimetro & amphibracho siue bacchio vt est hoc. Dulcisonæ pierides versifico fauete. Anacreontium constat dimetro & amphibracho siue bacchio vt est hoc Vergilij. Mātua quæ creauit. Callimachium cōstat tetrametro & amphibracho siue bacchio vt est hoc Armipotēs Mars genitor Romulidæ da veniā ꝑcamur.

Metra anapestica principaliter cōstant anapesto. Verū sæpe prima parte qua iambū tenent, spondeum libeter accipiunt, sed ex plurimis quattuor vsui tradenda subieci. Pæanicum cōstat trimetro brachy. vt est hoc. Fauni semideum numen adest. Anacreontiū constat trimetro. vt est hoc. Curas mitigant dona Lyçi. Alcmaniū constat tetrametro acatalectico vt est hoc. Infandum tetigit sydera carmen magice vatis. Alcmaicū cōstat tetrametro brachycatalectico. vt est hoc. Mecoenas atavis Lydia quos fert genite.

Metra ionica a minore principaliter cōstant ionico suo ac raro alterius pedis patiunt accessum, sed ex plurimis sex vsui tradenda subieci. Timocratiū constat dimetro catalectico. vt est hoc. Rosa veris specimen. Anacreontiū constat dimetro. vt Sapientes deus audit. Anacreontium constat trime-

Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatoriae.

tro catalectico, vt est hoc. Fuge virgo fuge mun⁹ Veneris. Sapphicum cōstat trimetro acata. vt est hoc. Sonat alta trabe fixus tibi nifus. Phalecium cōstat tetrametro catalectico. vt est hoc, Tibi verisfero donū sola quod dant Veneri. Alcmaniū cōstat tetrametro acatalectico. vt est hoc. Timor om̄is docet artes, Timor auget bona mentis.

Metra ionica a maiore principaliter cōstant ionico suo. Verum & diambū & ditrocheū non recusant, solutionē patienter admittūt, sed ex plurimis tria vsui tradēda subieci. Hipponacticū constat dimetro brachy. vt est hoc. Palmā cape victor. Phraxilum cōstat trimetro brachycatalectico. vt est hoc Fortis iuuenis sume coronā. Sotadicū constat tetrametro brachycatalectico. vt est hoc. Victor cane, tēpus fugit intēde labori.

Reliqua deinceps metra nō ea lege qua supiora repimus. Illa em̄ velut confusa digessi, hæc velut dispsa collegi. sed ex plurimis xxv. vsui tradenda subieci. Ityphallicum qđ tetrametrū est. cōstat trib⁹ dactyl⁹ & pyrrhichio. vt est hoc. Qui serere ingenuū volet agrum. Pherecratiū constat spōdeo dactylo & trocheo. vt est hoc. Reges purpura mōstrat. Gliconiū constat spōdeo choriābo pyrrhichio. vt est hoc. Odi partheniū nem⁹ Asclepiadeū constat spōdeo & duob⁹ choriābis & pyrrhichio; vt est hoc. O & p̄sidiū & dulce dec⁹ meū. Alcaicū constat spōdeo tribus choriābis & pyrrhichio. vt est hoc. Profusa æacides p̄cubuit sub Paridis manū. Elegiacū constat pentimemeri prima heroica, secūda dactylica. vt est hoc. Mœret diffusis flens elegia com̄is. Eulogiciū cōstat primo pede disyllabo quicūq; sit & quatuor dactylis. vt est hoc. Sappho cōposuit male casta poemata. Murum cōstat ita vt heroicū, sed pyrrhichio claudī. vt est hoc. Mortē contēnunt laudato vulnere getæ. Priapiū constat gliconico & pherecratio. vt est hoc. Hellepontiacū tuus nomen p̄regit hortos. Phaleciū constat spondeo dactylo & tribus trocheis. vt est hoc. Isthmos diuitibus superbit v̄ndis. Sapphicū constat trochæo spōdeo dactylo & trocheis duobus. vt est hoc. Faune nympharū metus & voluptas. Saturniū cōstat dimetro iambico cata. anacre. & ityphallico dimetro brachy. trochaico. vt est hoc. Iliis pererrat orbem cōrnib⁹ profusis. Archilochium cōstat partheniaco anapestico dimetrocata, & ityphallico. vt est hoc. Remeat vir ab arce tyrāni vultib⁹ cruentis. Aenitologiū cōstat dactylo & iābico & p̄timemeri. vt est hoc. Carmina bella magis veli sonare. Alcaicū cōstat p̄timemeri dactylica & duob⁹ trocheis. vt Lu

De carminū generibus **Li IIII FO. CLXXVI**

na rubēs zephyros cominat. Alcaicū cōstat pētimemeri iambica & duob⁹ dactyl⁹. vt est hoc, Carmē relaxat tedia pectoris. Archilochiū cōstat tetrametro bucolico acatale. ithyphallico trib⁹ trochæis. vt est, Linea pastor tibi cōcidit in profunda ponti. Gallianbicum constat dimetro iambico acatale & anapesto vel spondeo cum duob⁹ iambis. vt est hoc, Tenera recrispat aura tremulo sinu freti. Archilochiū constat pentimemeri dactylica & dimetro iambico. vt est hoc, Sydera cūcta micant decore lucis aureo. Archilochium cōstat dimetro iambico & pentimemeri dactylica. vt est hoc, In lyæo dediti tympana iam quatiunt. Heroicū quoties sonus vltimæ syllabæ similis est præcedentis. vt est hoc, Exercet mētes fraternas grata malis. Cū vero extremæ syllabæ metri sunt eadem æquiuiocum est. Reciprocus heroicus in sotadico. quoties ad finem scansus sotadicum facit. vt est hoc, Ire cupis si rus mala vites somnia quæso. Quæso somnia vites si mala rus cupis ire. Reciprocus iambicus in elegiaco est quoties a fine scansus elegiam facit. vt est hoc, Micant nitore tecta sublimi aurea. Aurea sublimi tecta nitore micant. Euripallicus versus est cum verba prot sequuntur syllabis crescunt. vt est hoc, Rem tibi cōcessi doctissimi me dulcis honorem.

Seruiani centimetri Finis.

**Artis versificatoriae Ioannis despautes
rij Niniuitæ. Liber Quintus.**

Multo plura sunt carminum genera quæ in Cētimetro suo digessit Seruius, quod eum minime latuit. Nam testatur se dicturū ea tantum quæ in vsu sunt. Siquidem rarissime apud poetas leges Proceleumatica, Pæonica, Molossica, Cretica, Antibacchica, Bacchica, Scoliacæ, Expitrita, quæ tamen si nosse libebit, legito libriū nonum. Francisci nigri apud quē hæc pulchre elucidantur. Ego nūc ea demū prosequar quibus vsi sunt Catullus, Horatius, Martialis, Capella, Boetius & Ausonius, pluribus vti non phibeo, dum in his prius se satis exercuerit adulescens.

Monocola.

- Q**uod si omne ferme carminis genus monocolon, i. simplex & vni mēbre sine alio genere esse posset, nō facile tamen monocolis vtendum censeo, nisi apud authores idoneos inueniant. Ea vero hic subieci hoc ordine. ¶ Heroicum hexametram quo heroum res gestę cum laude describunt, vt a Vergilio Aeneę, a flacco Argonautarū &c. ab Homero Achillis & Vlyssis, vnde homerici dicit. Carmine ex iisdem pedibus scribunt Sartyrę, & alia pluriā, sed nō cū tāto apparatu & pōpa vt heroū gesta verum de heroico in lib. i. disputatū est. ¶ Secundo pentametrum elegiacum monocolon lectum est. Capella lib. ix. sine alterius generis admixtione ponit vigintiocto pentametros vsus, & Verg. Sic vos nō vobis &c. de scansiōe satis diximus lib. i. quia fit ex primis duobus vel dactylis vel spondeis, vel alternis tertio spōdeo tantū, de quo Fabius lib. ix. de cōpositione sic ait. Est em̄ in ipsa diuisione verborū latens tēpus vt in pentametri medio spōdeo, qui nisi alterius verbi sine, alterius initio constet, versum nō efficit.
- Heroicū.** Adonicum monocolon, est apud Boetium lib. i. Nubibus atris. Condita nullū Fundere possunt Sydera lumē &c. Constat dactylo & spondeo. Vel ex Seruij centimetro, dactylo & trocheo, quia est dactylicū dimetrum catalecticum, sed quia vltima syllaba cuiuscūq; vsus est cōis, ideo parū refert an vltimū pedē spondem esse dicamus an trochēum.
- Elegiacū.** Asclepiadegum monocolon iuueniē. Hora. Mecœnas atavis edite regibus. Idem. Exegi monumentū ere perēnjus. Iterū. Donarē pateras grataq; cōmodis. Constat spondeo duobus choriambis & pyrrhicio vel spōdeo & dactylo cum Finali syllaba, & dactylis duobus vt dixi in lib. i. Capella semel preter oīm consuetudinē, primo loco dactylū adhibuit in. ij. lib. dicens. Atq; reum ta bido absoluere pectore. nolito imitari.
- adonicū.** Sapphicum hendecasyllabum, constans trocheo, spōdeo dactylo, & duob⁹ trocheis; monocolon est apud Boetium lib. i. Nouimus quantas dederit ruinas, & alibi. Bella bis quintis opatus annis, vbi tamē in fine totius carminis vnicū adiecit Adoniū. Sydera donat. sic Seneca frequenter in choris, vbi solet post multos versus sapphicos mutare genus in anapesticos vel iambicos. Idē semel in Hecuba dedit scđo loco dactylum dicens. Anferax varij lapidis caristos. forte mēdum est non ausim imitari.
- Asclepiadegum.** Glyconium vel glyconicum cōstat primo pede spon-
- Sapphicū.**
- Glyconicum.**

De carminū generi. Li. V FO. CLXXVII

deo aliquando etiā trocheo vel iambo, & duob⁹ dactylis vel cho-
riabo & pyrrhicio. Spōdeus in prima regione apud Horatiū semp
est, nisi semel forte Ode. xv. lib. i. Ignis iliacas domos, de iambo in
prima regiōe puellę & pueri integri apud Catullū, quē imitat⁹ Ma-
rullus Tarchaniota poeta elegātissim⁹, huic generi in priā regione
nō obhorruit passim dare tam iābum & trocheū q̄ spondeū, vt
de laudib⁹ Senę. Adde publica ciuiū. Adde tot populorū opes &c
& ad Alexandrū Scalam. Nempe nulla quib⁹ fora, forsan & patrū
origie, & ad Ioannē Lascarę. Fatemur bone Lascares. Iugo aut mul-
tiparā suem, & ad Saturnū. Simul læta licētia. Larga nectaris atticī.
Pigebat dare strēnuo. Pater p̄togenus dedit. Et tenax animi sui. Et
ad Iouē. Benigne optime Iuppiter. Minas & rabiem ferā, sic alibi
sæpirus. Repitur hoc genus monocolon apud Boetiū in carminib⁹
bus quorū initia sunt. Quī phœbi radijs graue, Fœlix q̄ potuit bo-
ni. Quondā porticus attulit. Quod mundus stabili fide, in quibus
primus pes semp spondeus est nisi in. iij. car. li. v. vbi nisi sit men-
da bis iambo est, vt Nihil motibus explicat. Notis subdita corpo-
rum. Et semel trocheus. vt, Alterumq̄ legens iter. At in car. iij. lib.
iij. Vela Nericij ducis, prim⁹ pes semp est trocheus præter vltimū
& siculum. Mentis vulnere sæuiunt, nisi quis legendū putet, mentis
hulcere sæuiūt. In hoc carmine legendū est hic, lupis sup additus nō
vt vulgō habet nuper. hunc versiculū sequit. Fleŕe dum parat hu-
lulat, vbi tribrachus vel anapæstus est p̄ dactylo, quod nollē imi-
tari, q̄a foŕsā mendū est, aut metri gratia hullulat p̄ geminū ll dixit.

Archilochium dactylicum constans dactylico buco, Archilo-
lico tetrametro. i. tribus dactylis vel spōdeis vel alternis, & quarto chium.
pede tantū dactylo partē orationis finiēte & tribus trocheis, est mo- Dactyli-
nocolon apud Boet. lib. v. car. Quā varijs terras anialia p̄meant cum,
figuris. Scāde. Quā varijs terras ani. malia. p̄me. ant. fi. guris. Tol-
le q̄a a fine syllabā habebis hexametru sic. Quā varijs terras ani-
malia p̄me figuris. nō tamē hoc semp fieret, quia q̄rta syllaba abla-
ta quinta desinit interdū corripī, vt apud Hora. Ode. iij. lib. i in hoc
versiculo. Soluit acris hyems grata vice veris & fauoni. Notabis
aut plurima fuisse mendosa ante Badij diligentia, vt apud Boetiū
vbi legebat̄ precessisse legēdum est hec pressisse solo vestigia gressi-
busq̄ gaudēt. vbi etiā q̄ cōiunctio inepte fuerat ablata. Alij hoc
genus vocant Phaleucium.

Alcaicum dactylicum constans p̄temimeri iambica, Alcaicū
& duobus dactylis. i. habens primū iambum vel spondeū, sed sæp dactylicū
pius spondeū secundū vero solū iambū. hinc manet syllaba partē

Ioannis despauterij Ninsuitæ Versificatoris

orationis finiens est, sequuntur dactyli duo, monoclon est apud Claudianū in epithalamio Honorij & Marię, vt Princeps chorusco sydere pulchrior. de Iambo qui rarus in prima regiōe. Horat. Fauete linguis carmina nō prius syllaba superās semp lōga est nisi rarissime, & tum ratione cæsura pducit, quod cauebis vt maxime poteris, Horatius. Angustam amice pauperiē pati, hoc alcaicū vocant dactylicum trimetrum acatalecticum.

Alcaicū
choriam
bicum.

Alcaicum choriambicū, constans spondeo, tribus choriambis & pyrrhicio, ideoq; pentametrum, monoclon est apud Catullum. vt Alphene immēor atq; vnanimis false sodalibus. & apud Horati ter vt. Tu ne quęsieris scire nefas quē mihi quē tibi. Nullam Vare sacra vite prius scueris arborem. O crudelis adhuc & veneris muneribus potens. dicit ab alijs Phaleuciū hexadecasyllabum.

Iambicū
dimetrū.

Iambicum dimetrum archilochiū acatalecticū monoclon est apud Ausoniu ad theonē. vt. Aut assit interpret tuus Aenigmatū qui cognitor fuit meorū quū tibi Cadmi nigellas filias. Melonis albā paginā Notasq; furuæ sepia Gnidiōsq; nodos pdidit, recipit hoc genus (vt in cetero visum est) locis imparib; iambum, tribrachū, spondeū, dactylū, anapestū. locis autē parib; iambum & tribrachū apud lyricos & hymnographos raro alios pedes q; dissyllabos habet. & in hymnis sensus semp in quattuor vsicū pficit. Sedulius, A solis ortu cardine Adusq; terrę limitē Christum canamus principē. Natum Maria virgine. Miror qua autoritate Politianus hymnū ita fecerit, vt quouis loco quēuis dissyllabū pedem locaret, pterq; in fine vbi semp iamb; initium hymni est. O virgo prudētissima Quā celo missus Gabriel est &c. de pyrrhicio in secūdo. A more deū rapuit, nō ausim id imitari nec illud. Tu stellis comā cingeris. Nec illud. Tu stella maris diceris &c.

Phaleu-
cium.

Phaleucium constat spondeo dactylico & tribus trocheis monoclon est frequenter apud Catullū, Martialēq; & apud Boetium semel in lib. i. dicentē, Quisq; cōposito seren; æuo, sed in hoc carmine multa scriptorū vitio sunt corrupta, vt recte aniaduertit doctissim; Badius, veluti hic Fatū sub pedibus egit supbū proiecit vel alio si. Et vsu fundit; agitātis estū, p actitātis vel exigētis. Et Quid tm miseros seuos tyrānos, p feros. Catullus in hoc vsu non seruat ordinē, nā in priā regiōe ponit etiā iambū, qd alij imitari noluerūt, vt notauit Plynius, nec abhorruit in priā regiōe trocheū vt alibi vidim; sed & tribrachū semel apud eundē legi in priō loco, vt Cameriu mihi pessime puellę, de iambo, Meas esse aliqd putare nu

De carminū generi. Li. V FO. CLXXVIII

gas. Et acreis solet incitare morsus &c. de trocheo in. i. car. Quare
 habe tibi quicquid est libelli, Qualecūq; quidē ora p viro R. Q; tū ra
 rissime in hac re sequētes imitati sunt Catullū, vt Boet. lib. iij. semel.
 Quis illos igit putet beatos. & plures vt opus nr̄m plegenti liq̄bit
 tamē tanti Catullianū poema facio, vt non putē reprehendendū
 qui hūc sequit. Accedit iudiciū Michaelis Tarchaniote Marulli Cō
 stantinopolitani poetæ festiuissimi, quē Petrus Crinitus nō vulga
 ris doctrinæ vir, immo Gellius nostri tēporis alter absolutū in suo
 genere esse tradit, nam vt Beatus Rhenan⁹ testat, vsq; adeo fuit an
 tiquitatis æmulus, vt priscis illis sæculis principes latinæ linguæ vi
 ros nō modo nō adæquarit, sed longo post se interuallo reliq̄rit.
 is inq; Marullus nihil verit⁹ est Catullū in om̄ibus imitari, id qđ
 ex singulis illi⁹ epigrā matis cognoscere licet, ideo phaleucijs in pri
 ma regione plus centies dat tam trocheos q̄ iampos. v& ne plixi
 tate displiceā satis fuerit p oib⁹ vnū illius epigrā ma ad Neq̄ram.
 Salue nequitie mee Neq̄ra Mi passercule, mi albe turturille.
 Meum mel, mea suauitas, meū cor. Meū suauiolū. mei lepores.
 Te ne viuere ego queā relicta? Te ne ego sine regna; te sine aug⁹
 Aut messes arabū veli beatas? O prius pereā ipse, regna, & aug⁹.
 Catullū ego cum Marullo nō verebor imitari, parce tamē. Alibi.
 Et nisi manifesta pnegamus, pducit secundā in nisi, nō male, quia
 diximus variari licet raro p̄duci. vt ego qđ iam patuit apud Ma
 rullū p̄duci. Idē ait de suo amore. Ipse ego iā q̄sim, nescio aut vbi
 sim. hic o breuis nō interimit qđ rarissime imitandū eē docuim⁹.

Anacreontium dimetrum catalecticum, cōstans ana
 pæsto, duobus iambis & syllaba. monoclon est apud Boet. li. iij. Anacreo
 Habet hoc voluptas omnis, vbi tertio loco spondeū dedit, qđ ali
 bi vix inuenies, sed semp iambū, vt Stimulis agit fures &c.
 Iambicum trimetrum archilochium acatalecticum vt
 dimetrum & tetrametrū locis imparibus, vt ex Seruio patet recipit
 iambū, tribrachū, spondeū, daetylū vel anapæstū, locis autē parib⁹
 tantū iambum vel tribrachū, & apud Comicos frequēter anapæ
 stum, ita tamē vt multa; breuium iunctura viteē, de Comicis plu
 ra dicerem, nisi scirē carmina comica perpulchre tradita esse a Pri
 sciano, cuius opusculū Plautinis comœdijs vir vndecūq; doctissi
 mus Ioannes Baptista Pius p̄positū curauit. si te comedix cōpo
 sitio delectet cū Plauto & Terentio, diligēter plegito opusculū Pri
 sciani de metris comicis, & ea quę doctissim⁹ Badius ante Terenti
 comedias collegit prenotamenta. In lyricis & hymnis raro alios
 pedes q̄ iambum & spondæum reperies aliquādo etiam alios &c.

Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorij.

Horatius iambico trimetro archilochio monocolo semel vsus est. Iamiam efficaci do manus scientiæ.

Scazon v^r
iambicū
hippona
ctium.

Scazon siue Iambicum trimetrum hipponactium hoc solum differt ab archilochio, q̄ hoc in sexta regione sumit iambū dūtaxat, illud vero semp̄ spondeū. ideoq̄ scazon dicit̄ vel choliabus. i. carmen claudū, in hoc tamē genere obseruandū est, ne quintus pes alius sit q̄ iambus, docet hoc Terētianus, vt apud Aldū est videre. Frequētissime monocolo est. vt in p̄fatione Persiana, Nec fontelabra plui caballino. Martialis. Apollinarē conueni meū, scazon. Boetius. Hæc quū sup̄ba verterit vices dextra, nō reformidat scazon locis imparibus anapæstū, dactylum, spondeū, tribrachū, nec locis paribus tribrachū. Catullus & Martialis sæpe hoc genere vtuntur. Horatius autem nunq̄. & Comici raro.

Iambicū
septenari
um.

Iambicū septenarium addens iambico tribracho acatalectico amphibrachum, monocolon est apud Catullum. Cinḡ de thalle mollior cuniculi capillo.

Sapphi
cū chori
ambicū

Sapphicū choriambicū constat choriambico trimetro & amphibracho siue bacchio. vt, dulcisonæ pierides versifico fauete. Inuenies talē monocolon in ij. lib. Martiani Capellæ. Choriambicū aliud constat tribus choriābis & duobus trocheis. vt Celsus equo phœnicea veste nitens ibat arcas. Choriambicū huic affīne cōstat duobus choriambis & tribus trocheis & syllaba, & est monocolon apud Capellā. Lector honoris meritis astra virgo cōcipis. Archilochiū Asclepiadēum cōstat spondeo & tribus choriambis vt Annū cardo rotat dum ferimur solliciti.

Choriā
bica plu
ra.

Anapæ
sticū ar
chilochi
um.

Anapæsticum archilochium dimetrum acatalecticum constat quattuor pedibus, qui optime sunt anapæsti. possunt tamē etiam esse dactyli vel spondei in quocūq̄ loco, ita etiā vt aliquādo nulli sint anapæsti, & nihilominus versus anapæsticus dicit̄, nunq̄ tamē inuenies oēs dactylos, aut oēs spondeos. neq̄ bonum fuerit multos versus sine anapæsto cōtinuare. Vt̄ hoc monocolo valde sæpe in tragœdijs Seneca, sed fere vbi chorus loquit̄, cui etiā dat Sapphica vel Asclepiadæa, reliquis iambica dat trimetra acatalectica archilochia, raro trissyllabos pedes admittentia. de anapæstico apud Senecā in Hercule Furēte sit hoc exemplū. Turbine magno, spes sollicitæ, hic statim sequit̄. Et cōgesto pauper in auro vbi null⁹ est anapæstus. qd̄ in hoc genere apud Senecā & frequentissimū qui interim annectit anapæsticū monometrū ex spondeo & anapæsto vel dactylo, vt Tutoq̄ tegat. Ex dictis sequit̄ Boetiū recte vsū hoc

De carminū generibus. Li. V FO. CLXXIX

genere in carminibus quorū initia sunt. O stelliferi conditor orbis,
Quantas rerū flectat habenas. Si vis cælsi iura tonantis, Quenam
discors fœdera rerum. Boetius primo carmini vnicū adonicū ad-
miscuit. Crimē iniqui. vt in fine. iij. car. lib. v. Addere partes. Memi-
nisse vbiq; decet vltimā versus esse cōmunem. ideo quart^o pes da-
ctylus est nō amphimacrus hic. Homines quatimur fortunæ salo-
Nec vsq; in hoc genere apud Boetiū trochæus admittit. Nam illud
Totis fratris obuia flāmis, mēdosum est p Totis fratris & obuia flā-
mis, nam coniunctionē illam & sensus & versus exigit.

Anapæsticum partheniacū dimetrum catalecticū, Anapæ-
stū pthe-
niacum.
constat tribus anapæstis & syllaba, & est monoclon apud Capel-
lam lib. ij. Caput artib⁹ inclyta virgo, Boetius seruato semp in ter-
tia regiōe anapæsto locat in primo & secundo loco anapæstos vel
spōdeos, vel hos vt volumus mixtos, vt. v. car. lib. ij. Fœlix nimis
prior ætas. & v. car. lib. iij. Qui se vult esse potentē. Notabis autē
in anapæsticis catalecticū dici versus vbi vna vel duæ syllabæ de-
sunt. Brachycatalecticū vbi pes integer abest. Exemplū primi, hic
est dimeter acatalecticus. Fuge mœnia iam thelamonidæ, abest vni-
ca syllaba. similiter hic. Adytū Veneris fuge virgo, absunt duæ syl-
labæ a dimetri pfectiōe. Brachycatalectici exemplū est, Venit opti-
ma calliope. hic integer anapæstus abest a dimetri pfectiōe, id spe-
ciale est in anapæsticis, ideo bene notādum est. Ferretus dicit anape-
sticum optimū qui singulos pedes habet, partē orōnis finiētes, qd
in reliquis esset vitiosum, sed id authores raro obseruauit.

Dactylicū archilochiū tetrametrum catalecticū, Dactyli-
cū archi-
lochium
stat quattuor dactylis syllaba minus. vt Virgo decens comulas re-
ligato. sed tertio semp dactylo, primus & secūsus possunt etiā esse
spondei. monoclon est hoc gen⁹ semel tantū apud Boetium vt
car. ij. lib. v. Puro clarę lumine Phœbū Melliflui canit oris Home-
rus &c. hoc genus inter anapæsticos vsus habet anapæsticū, vt in
anapæstico archilochio dictū est. Ideo Perottus nō recte dixit Boe-
tiū sapius hoc genere vsus, veluti car. vi. li. iij. Si vis celsa iura to-
nantis. & car. iij. li. v. Quænā discors fœdera rerū, nam anapæsticos
esse vsus ex sequētibus liquet. Veterē seruāt sydera pacem. Non sol-
rutilo cōcitus igne &c. Causa resoluit quis tanta deus Veris statuit
Ionicū a minori phaleuciū tetrametrū (bella duob⁹ &c. Ionicū a
minore.
acatalecticū, constans quattuor ionicis a minore, monoclon est apud
Capellā li. iij. Venerādos mihi fatus reuerēdos q; secuta. Referā ius-
sa pedem atq; illic exorsa silebunt.

Ioannis despauterij Niniuitæ Verificatoriae.

Ithyphallicum dactylicum tetrametrū acatalecticū constat tribus dactylis & pyrrhicio. monocolon est apud Boetium li. iij. Qui serere ingenuū vult agrum. Liberet arua prius fructibus. vbi indocte legitur fructibus. in priore vsu re p synalcephā absūmūt. ideo male dixerunt quidam primū versum esse hypercatalecticū.

Alcmanium dactylicum tetrametrū hypercatalecticū. constat pentemimeri dactylica. i. duobus dactylis vel spondeis aut alternis & syllaba inde sequit̄ necessario dactylus & spondeus. monocolon est apud Boet. lib. i. Heu q̄ p̄cipiti mersa p̄fundo. Et apud hymnographū. O q̄ glorifica luce choruscans.

Angelicum Stefichoriū heptametrum, a nunciū celeritate sic dictū. cōstat duobus trocheis, duobus iambis. trocheo dactylo trocheo. recipit tñ primo loco etiam spondeū. Tale est monocolo apud Catullū. O colonia q̄ capis ponte ledere longo. meminervis semp̄ ultimā versus esse cōmunem. de spondeo in prima regione ibidē. Insulsissimus est homo. nec sapit pueri instar. hic homo secundam p̄ducit quia pyrrhicius hic non recipitur.

Galliambum. Galliambicū metrum ex duobus galliambis quorū prius habet pyrrhiciū. & duos trocheos cū spondeo. vt est hoc. Stimulatus vt furenti. alter cōstat pyrrhicio trocheo & duobus pyrrhiciis. vt est hoc. Rabie vagus animus. Interdū tamē primo loco spondeum inuenies. & in secūdo iambū atq̄ tribrachū. Tali monocolo vsus est Catullus. de Berecynthia & Aty. vt Sup̄ alta vectus Aty celeritate maria. in vsu autē. Deuoluit iste acuto sibi pōdera silice. vertit primū u cōsonans vbi deuoluit in vocalē. & in bonis libris iste legitur non lactes. licet Antonius parthenius ita offenderit. aliqui etiā in primo loco trocheū inuenies vt. Tympanū tubam cybelle tua mater initia. vbi initia manifesto primā corripit. legito diligenter ipsum Catullum & plura reperies.

Trochaicum archilochium archilochiū tetrametrū catalecticū constat octo pedibus min⁹ vna syllaba. habet locis imparibus trocheū reliquis etiam spondeū Tali monocolo vsus est hymnographus elegatissimus in laudē salutiferę crucis. Pange lingua gloriosi praeliū certamis. In vsu sic autē Agnus in cruce leuat̄ immolādus stipite. mē dum est ab ignaris poeticę cōmissum. multis flagris piandū. quia ratio carnis & sensus exigit vt legat̄ in gto. Agnus in crucis leuat̄ immolandus stipite. i. agnus immolādus leuat̄ in stipite crucis. notauit id ante me Antonius Nebrissensis. nolo furtiuus plumis nobilitari. Hymnus de venerabili sacramēto. de diuo Nicolao. de Caetherina virgine. de tēpli dedicatione & pluribus alijs diuis. ad hui⁹

carmis imaginē facti mīme carmina sunt poeta mediocri digna. Sunt etiā poetice indoctis facti, licet alioqui & doctissimis & sanctissimis, qualē diuū Thomā aquinatē fuisse nemo inficiat. Terentianus grāmaticus teste Prisciano in declinatiōibus li. vi. Sescuplos vel vnā vincet alterius singulū. hic alterius penultimā pducit, quia sextus pes hic iābus esse neq̄ teste Prisciano, sed debet esse spōdeus vel trochæus ut patet apud Martianū Capellā lib. ij. Scande celi tēpla virgo digna tāto fœdere, Te socer subire celsa poscit astra lupiter. uti hoc genere nō ponens nisi hos duos vsiculos Capella intercalariter, post varia semp carminū genera valde delectabiliter ut apud eum videre licet.

Iambicum anacreontiū dimetrum catalecticū, cōstat primo pede iambo vel spōdeo, dactylo tribracho vel anapæstio, secūdo iambo vel tribracho. tertio ut primo & vnica syllaba, sed trissyllabi pedes huic generi perraro admiscendī sunt. ut Dissolue Bacche crines. uti hoc monocolo Capella lib. ij. legito Capellā, & diligentīā nrām laudabis. hymnus baccho dictus a Marullo. Agendum canite patrē thespiades mihi Bromiū, est carmen anapæsticū acatalecticū recipiens secundo & tertio loco etiā iambū & reliqs pedes quos anapæsticis tribuit Seruius in centimetro cum tribracho. At finem facio quia monocola quibus vsi sunt linguæ latinæ principes iam satis enucleauī.

Dicola distropha.

Dicola sunt ex duobus generib⁹ mixta carmīa distropha, vbi post duos vsus fit ad primū genus reuersio. possunt sine dubio excogitari vel esse repiri plures carminū mixtiones, q̄ hic collegim⁹, sed nos eas dūtaxat diligēter cōquisiui⁹ q̄s placuisse vidimus Catullo, Horatio, Martiali, Boetio, cæterisq̄ linguæ latinæ delicijs. Carminū itaq̄ monocolorū distrophorum subiecimus hic mixtiones xxvij.

Heroicū p̄ponit pētametro elegiaco. Marull⁹. Nec te terruerit pegrini nomē inane. Crede mihi nllā est terra aliā viro. Heroicū alcmanio vel (ut alij volunt) archilochio dactylico tetrāetro catalectico p̄ponit. Hora. Laudabūt alij clarā rhodon aut Mitylenen, Aut Ephesum bimarise Corinthe. Cōstat secūdus versus tribus dactylis & trocheo, nam si haberet adhuc syllabam esset tetrameter acatalecticus, nec moueat te vltima in corinthe, quia vltima versus est cōmunis, licet aut quēuis ex trib⁹ primis pedib⁹ esse spondeū dum nō spondei oēs. ut videbis ex Odis Horati, quæ sunt initia, Laudabūt alij &c. Te maris & terræ &c.

Iambicū
anacreo-
tium.

Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorię.

Quid tibi vis mulier &c. vt tamē bene dixit Ferettus tres primi pedes rarissime sunt alijs q̄ dactyli. verū nō mentiti sum⁹ vt liquet ex his versibus. Insignes aut thessala tempe. Tristiā vitęq; labores &c. Atq; quod rarius est. Mēforem cohibent archita. Cæterum quod rarum est raro decet imitari.

Dactyli
cū dime-
trum hy-
percat.

Heroicū preponit archilochio dactylico dimetro hypcatalectico, cōstante duobus dactylis & syllaba. Horat. Diffugere niues redeunt iam gramina cāpis. Arboribusq; comę.

Heroicū preponit iambico archilochio dimetro acatalectico cum dactylica pentimemeri. Horatius. Horrida tēpestas cœlum cōtraxit & imbres. Niuesq; deducunt louē nunc mare nūc syluę, iambicum dimetrū est. Niuesq; deducunt louē, vbi primus & tertius pedes possunt esse iambi vel spondei, secundus & quartus tantū iambi. Pentemimeris dactylica est duo dactyli & syllaba. veluti. Nunc mare nūc syluę, vbi syluę teste etiā Prisciano vsus grātrissyllabū fit. Cæterę miror grāmaticos Seruū, Diomedē & q̄q; hæcenus fuerint, hoc genus inter dicola locasse. Nam videt̄ mihi optime posse poni inter tricola tristrophā sic.

Horrida tēpestas cœlum cōtraxit & imbres Niuesq; deducunt louem Nunc mare nunc syluę. Ratio qua moueor est, q̄a optime queunt separari iambicū dimetrū archilochiū acatalecticū & pentemimeris dactylica siue dactylicū archilochiū dimetrum hypcatalecticum, & qd̄ magis est quasi iambicū hic p se sit integer & solus vsus vltimā breuē habet, qd̄ in alijs nō notauī, vbi quid nō per se vsus, sed vsus pars est, id patet in his vsibus apud Horatiū. Leuare diris pectora sollicitudinib⁹. Findunt scamādri flumina, lubric⁹ & Simois. Preterea opinione meā videt̄ iuuare doctissim⁹ poeta Desyderius Herasimus Roterodam⁹, quia carmē qd̄ Serui⁹ dixit esse compositū ex pentemimeri dactylica & iambico dimetro. vt est hoc. Sydera cuncta micant decoreo lucis aureo. ipse Herasim⁹ diuidit vt sit dicolon distrophon. vt in epitaphio Ioannis Okegi musici summi, cuius inituū est. Ergo ne cōticuit Vox illa q̄ndā nobilis Aurea vox Okegi. Sic musicæ extinctū decus. Dicage dic fidibus Tristis apollo nœnias &c. ¶ Desinit aut̄ totū carmen Herasmi in primū genus sic. Numia cur violas. Certe carmē Horatiū nihil ab hoc differt nisi ordine, q̄a hic p̄temimeris dactylica p̄ponit. apud Horatiū postponit. ideo videt̄ idē de vtroq; dicendū. Si qd̄ obest id solū est qd̄ epodi natura hæc videt̄, vt sit ex duobus tantū generibus, ita vt secundum sit breuius priore, tamē vltima oda est monocolos.

Herasim⁹
Reteroda-
mus.

Heroicū non inuenuste Herasmus Roterodam^o p̄pos-
sūt iambico dimetro catalectico, qđ Anacreontiu est, vt in mono-
colis dixi, Carmen ad Guilielmū Copum. Vnica nobiliū medie-
corum gloria cope Seu quis requirat artem.

Heroicū iambico dimetro acatalectico archilochio p̄-
ponit. Horatius. Mollis inertia quū tantā diffuderit imis Obli-
uionē sensibus. Idem. Nox erat & cælo fulgebat luna sereno,
Inter minora sydera Iambicum dimetrū, vide in monocolis.

Heroicum iambico trimetro acatalectico archilochio
(cui^o cōpositio in monocol patet) p̄ponit. Hora. Altera iā bel-
lis terit̄ ciuilib^o etas Suis & ipsa roma virib^o ruit. Si velis Hora-
tium imitari iambicū hoc ex solis iābis cōficies, nec tamē inepte fe-
cerit q̄ alios pedes dederit, secundū doctrinā a nobis in monoc-
lis datā, Nam Herasmiū imitari nō indecor^o cēseo, p̄sertim vbi cō-
tra veterē institutōes nihil peccatis de Britānia hoc genere pulcher-
rimū carmen scripsit cui^o initiū est. Si iactare licet magnor^o mu-
nera diuum, Sibiq^o veris fas placere dotibus.

Heroicū dactylico alemanio tetrametro acatalectico
p̄ponit. Boetius. Tunc me discussa liq̄runt nocte tenebræ
Luminibusq^o prior redijt vigor.

Dactylicum alemaniū tetrametrum acatalecticū, constat quattuor
dactylis, possunt tamē tres esse spondei, dū q̄rtus semp sit dactylus,
sed raro sunt tres cōtinui spōdei, immo apud Boetiū id nunq̄ fit.

Asclepiadeū pherecratio p̄ponit Boetius. Si q̄n-
tas rapidis flatibus incit^o Pōtus ylat arenas, Pherecra-
tium cōstat spondeo dactylo spōdeo, vt, Pontus versat
arenas. Boetius videt̄ semel principio anapestū dedidisse, vt, Sitis
ardescit habēdi, sed doctissimus vir Badius suspicatur ita emendā-
dum Vis ardescit habēdi, cui vtiq^o suffragor.

Asclepiadeū iambico dimetro archilochio acatalecti-
co, p̄ponit iābicū dimetrū, vide in monocolis, Boetius hoc genere
semel vs^o ē. Heu heu q̄ miseris tramite deuiō Abducit ignorātia

Apphicum hendecasyllabū glyconico prepo-
nitur, vtrūq^o vide in monocolis, Boetius. Quū polo
Pheebus roseis quadrigis Lucem spargere cōperit.

Glyconicum asclepiadeo preponitur, vtrūq^o in
monocolis habetur, Hora. Sic te diua potens Cypri
Sic frēs Helene lucida sydera, Vti hoc genere duodecies.

Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorię

Odarū initia sunt. Sic te diua potens Cypri. Mater sæua cupidinū.
 Donec gratus erā tibi Quantū distat ab iacho. Fesso qd potius die
 Intermissa Venus diu. Quū tu Lydia telephi. Et thure & fidibus iu-
 uat. Vxor pauperis ibici. Intactis opulentior. Quo me Bacche ra-
 pis tui. Quē tu melpomene semel. Marullus hoc genere vsus dedit
 primę regioni interdū iambum vel trochæū. imitatus (vt dixim⁹)
 Catullū vt in principio. iij. lib. Ipse dux patareus chori lane vatis
 amor tui. Ipsa robora hnt genas. Ipsa sibila frondiū. Idē in hymno
 cuius initū est. Saturni celebres dies. Ad sunt & resonāt cuncta me-
 ro simul, ibi hi sunt & siculi, Larga nectaris attici. Pigebat dare stre-
 nuo. Pater protogon⁹ dedit. Quis & pauperiē pati. sic alibi sæpius
 Protulit ibidem per synæresim abltm eodem in his & sibus. Eodē
 magnanō p̄re iouis Rheę. Eodē coniuge maxio. Quāuis aut Ca-
 tullī auctoritas mīme sit spernēda, tamē in prima regiōe glyconi-
 cis rarissime dabis iambum vel trochæū, si apud latinos lyricorū
 principem Horatium imitari volueris.

Archilo-
chiū da-
ctylicum
tetrame-
trum.

ARchilochiū dactylicum tetrametrū, cuius cōs-
 positio liquet in monocolis, preponit archilochio altero
 constāte pentemimeri iābica. i. duob⁹ pedibus q̄r prior
 est iambus vel spōdæus, secūdus iamb⁹ tantū. hinc sup̄est syllaba
 longa partē orōnis finiens, quā in eodē versu tres trochæi sequunt̄
 dum memineris vltimā & sus esse cōem vt Trahūt. que sic. cas. ma-
 chi. nę ca. ri nas. Hora, Soluīt acris hyēs grata vite veris & fauoni.
 Trahuntq; siccas machinę carinas.

Choriā-
bicū ari-
stophani-
um mo-
nometrū

CHoriambicū Aristophanium monometrū, cōs-
 stans choriābo & bacchio siue amphibracho, veluti. Pur-
 pureus tyrannus, p̄ponit alcaico vt Diomedes. vel vt
 aliq̄ volūt sapphico cōstanti Epitrito scđo, duob⁹ choriābis & bac-
 chio. vt Te deos o. ro sybarim. cur pperas. amādo. Feret⁹ dicit pri-
 us genus aliquādo anapestū p bacchio h̄re, qđ ex Horatio p̄bari-
 nequit, qui vnicam oden hoc genere scripsit. Lydia dic p omēs.
 Ac deos oro sybarim cur pperas amando.

Archilo-
chiū aca-
talecticū.

ARchilochiū acatalecticum, cōstans amphima-
 cro & duob⁹ iābis, vt. Nō ebur, nequau. reum, p̄ponitur
 iambico hipponactio trimetro catalectico, cōstanti q̄ncq;
 iambis & syllaba, recipiente tamē locis imparib⁹ spondeū & tribra-
 chū, in parib⁹ etiā tribrachū vnicū in vnico & su, vt mea. reni. det
 in. domo. lacu. nar. scripsit Horatius hoc genere vnicā oden.
 Non ebur neq; aureum Mea renidet in domo lacunar.

Iambicum trimetrū archilochiū, preponit iam-
bico dimetro archilochio, vtrūq; est acatalecticū, videtur
monocola. scripsit Hora. hoc genere primā oden epodii
& q̄ sequunt p̄ ordinē nouē. prima est hæc. Ibis liburnis inter al-
ta nauit, Amice propugnacula. Sic martialis. Vir celuberis
non tacendę gentibus Nostręq; laus Hispaniæ.

Iambicū
trimetrū
archilo-
chium.

Iambicū trimetrū archilochiū acatalecticū, preponit
archilochio alteri vel (vt quidā volunt) sapphico cōstanti penta-
mimeri dactylīca. i. duob; dactylis & syllaba lōga, quā sequit iam-
bicū dimetrū archilochiū acatalecticū, de q̄ in monocolis dictū est
veluti, Scribere. & sic. los. amo. re per. cussum. graui. Hora. vs̄ est
hoc genere semel. Pecti nihil me sicut antea iuuat. Scribere & si-
culos amore pcussum graui. Syllaba superans rōne cæsura pōt
(licet natura breuis) p̄duci, vt liq̄t ex his & siculis. In achia furere syl-
uis honorē decutit, Arguit & latre petitus imo spūs Libera cōsilia
nec cōtumelię graues. sed forte nō ineptē q̄s dixerit hoc gen; esse tri-
colon eadē rōne q̄ ante vs̄ sum; in illo. Horrida tēpestas &c. & tū
ordinarē sic. Pecti nihil me sicut antea iuuat Scribere & siculos
Amore pcussum graui.

Iambicū tri. ar. acat. de quo satis dictū est, preponitur
elegiaco pentametro. Boetius. Quis fluente diues auri gurgite
Non expleturas cogat auarus opes.

Scazon siue iambicū trimetrū hipponactiū acatalecti-
cū, p̄ponit iambico dimetro archilochio acatalectico. patet vtrūq; in
monocolis. Mar. lib. i. Verona docti syllabas amat vatis Ma-
rone felix Mantua est.

ANacreontium dimetrum catalecticum iambi-
cum constans tribus pedibus & syllaba quor; prim; est
spōdęus iābus anapest;. nec male (vt opinor) dactylus
vel tribrachus scđus iābus. nec inepte (vt opior) tribrachus tertius
autē vt primus, licet rectius disyllabos pedes iambū scilicet vs̄ spō-
dęū admiseris. hic superest syllaba sic. Quisq; volet peren. nem. pre-
ponit id genus pherecratio ex spōdeo dactylo & spōdeo Boetius.
Quisquis volet perennem Cautus ponere sedem.

DActylicum archilochiū dimetrū hypcatalecti-
cum, cōstans duobus dactylis & syllaba, preponitur iam-
bico dimetro archilochio acatalectico. Herasmus.
Ergo ne conticuit Vox illa quondam nobilis.

D Haleucium hendecasyllabū qđ in monocolis patet, preponit Alcmanio vel (vt alij volunt) archilochio tetrametro acatalectico, cōstanti dactylis duobus & duob⁹ trocheis, vsus est eo genere. Boetius semel. Quis se tyrio superbus ostro. Comeret & niueis lapillis. Perottus hic p dactylo reperiri trochæū. id ex Boetio colligi nequit, nec puto verum.

Phaleuciū dictum sapphico pponit. Boetius id fieri ostendit in. x. car. lib. iij. vbi in principio tribus phaleucis vnicum subiecit sapphicū sic. Huc omes pariter venite capti. Quos fallax ligat improbus catheris Terrenas habitans libido mentes. Hic erit vobis requies laborū Post hæc inchoatur gen⁹ de q̄lo quiti sumus, nam phaleucio subijcit alterne sapphicū. Hic portus placida manens quiete Hoc patens vnum miseris asylum. Perottus male credidit esse monocolō, vt, Quisquis composito serenus æuo. Docuit istud rectissime doctissimus Badius.

Phaleuciū dictum pentametro elegiaco pponit. Boetius lib. iij. Quid tantos iuuat excitare motus Et propria fatum sollicitare manu?

Alcmanium dactylicū trimetrū hypcatalecticū cōstans tribus pedibus heroiæ versus & syllaba, ita tamē vt aliquis sit dactylus, pponit pherecratio ex spōdco, dactylo, spondco. nōnunq̄ in prima regione anapæstū admittenti. Boetius lib. iij. Omne hominū genus in terris. Simili surgit abortu. Vnus em̄ rerū pater est Vnus cuncta ministrat & c. Non autē vnus qui cuncta ministrat. Legunt in hoc genere plures mendę vitio imperitorum, quarū nonnullas disertissimus Badius sua diligentia pepulit.

Alcmaniū dactylicū tetrametrū acatalecticum cōstans quattuor pedib⁹, q̄q̄ quart⁹ tm̄ dactylus est dum memineras vltimā vsus esse cōem. reliqui sūt dactyli vel spōdci, vel hi vt volum⁹ mixti. Preponit id gen⁹ iābico dimetro archilochio acatalectico. de q̄ in monocolis diximus. Boetius Sunt etem̄ penne volucres mihi. Quæ celsa cōscendant poli.

Crochaicum alcmanicū dimetrum acatalecticum cōstans quattuor trocheis, recipiens etiā apđ Boetiū in scđo loco spondcū, preponit pherecratio ex spōdco v p anapæsto & dactylo & spōdco, vt Cernas ferre tyrānos. Anapæstū autē Boetius noue dedit vt, Solij culmine reges & c. vtiſ Boetius eo genere semel tm̄. Quos vides sedere celso Solij culmine reges.

Dicolon Tristrophon.

Dicolon tristrophō est carmen ex duobus diuersis generibus, vbi post tertium quęq; versum fit ad primum genus reuersio. Tale carmen vnicū apud Horatiū reperio, licet inter monocola ponat a Diomede & Perotto pluribusq; mecum est Badius in oden hęc Horati, quod exemplū huius rei vnicū est. Miserarū est neq; amori dare ludum Neq; dulci mala vino lauere aut ex Animari metuētes patruæ vbera linguæ. ¶ Duo primi vsus sunt Ionici a minori trimetri sapphici acatalectici, constātes ex tribus Ionicis a minore, tertius quisq; versus est Ionicus a minore alcmānī acatalecticus cōstans iij, ionicis a minore, vt animar. &c. Si q; hoc monocolon vocandū contēderit, ille idē dicere cogēt de iambico trimetro cū dimetro, & de multis alijs qui ab omnibus inter dicola iure locant. ¶ Diuidunt in hoc carmine ab Horatio cōplusculę dictiones, vt exanīari lauit bellerophonte, ideo teste Acronē rectius dici numerus videt q; metrum. Acron quoq; id sordidicū appellat, qd (vt ait Fabius) nō pedum sed sensus sine cōcludit. Fortius em aliqd incompositū pōt esse q; iunctū & bene collocatū, vt sordidior & callimachior, vt q; undā in orōne sili pœne licētia lasciuientū. Iccirco admonendū censuit, vt adfirmius etatis robur huiusmodi versus reseruarent, nam hac compositione semel vsus est Horatius.

Dicolon tetraastrophon.

Dicolon tetraastrophon carmē est ex duobus generibus, vbi post quartū quęq; versum fit ad primum genus regressio. Talia genera subieci hic quattuor.

ASclepiadei tres, glyconico vni pponunt, vtrūq; genus in monocolis patet. Hora. lib. i. car. ode. vi. Scriberis vario fortis & hostiū Victor mœoni carmīs alite Quam rem cunq; ferox nauibus aut equis miles te duce gesserit. Scripsit eius generis odas nouē, q; diligētib; facile patebūt.

Sapphici tres, adonico pponunt, Hora. li. i. car. ad Augustum. Iam satis terris niuis atq; dirę. Grādinis misit pater & rubenti Dextera sacras iaculatus arces. Terruit vrbē. scripsit hoc genere sex & viginti odas, q; facile internoscet. ¶ Possemus quoq; (vt prius notauī ex dictis Boeti) trib; phaleucijs vnicū sapphicū subicere veluti. Huc oēs parit venite capti &c.

Glyconici tres cōstantes in primo loco tā iambo vel trocheo q; spondeo & duobus dactylis, vel cho-

Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorij:

riambo & pyrrhicio, preponuntur vni pherecratio ex primo pede iambo vel trocheo, vel spondeo, secundo autem dactylo, & tertio spondeo. Tale est Catulli sæculare carmen ad Dianam. Diana sumus in fide. Puellæ & pueri integri. Dianæ pueri integri Paelleq; canamus O Latonia maximi Magna progenies Iouis Quam mater prope Deliam Deposuit oliuam.

Hic antique a depono deposiui præteritum fecit, p iui penultima longa & post sonantum trissyllabum fecit non sonantium. Præterea hypermetros duos fecit vt, Saltuūq; recōditor. hic, rum syllaba exūdat, sed a principio sequētis vsus absorbit, qui est, Amniūq; sonantum. Alter vsus est, Sancta noīe, romuliq; hic supat, sed a principio sequētis vsus absorbit. Antiquā vt solita es bona, hic notabis in hypermetris vltimā syllabam vsus esse eam q̄ statim p̄cedit syllabā superfluum, & ideo eā esse cōem ac si nulla syllaba superaret, id liquido patet ex vsu iam dictis. Antonius Parthenius dicit hic nullā carminis obseruari rationē qd̄ certe falsum est. Siq̄dem hoc gen^o suauissimū est legitimā carminis rationē pulcherrime custodiēs, id tamē ego nō ex grāmaticis, sed multa diligentia p̄ me Christo duce tandem intellexi, vsus est hoc genere semel Marullus in hymno ad Iouem. Iuppiter pie Iuppiter Benigne, optie Iuppiter Qui tu nitidū æthera Ambis igne beato. Ponit in prima regiōe trochæum, iambū vel spondæū, eodem modo vt Catullus, vt Fertili dare dextra Glæbas seminibus rudes Laudes & benefacta &c.

Marull^o

A Nacreontij dimetri catalectici tres, cōstantes anapesto duob^o iambis & syllaba, veluti age cuncta nuptia. li. preponunt vni choriambico tetrametro sapphico, constantibus choriambis & bacchio, vel amphibracho, vt, Omne nemus cum fluuijs, omne canat, profundū, vsus est hoc genere Claudianus in epithalamio Honorij Augusti & Marię. Age cuncta nuptiali Redimita vere tellus Celebra thoros herilis. Omne nemus cum fluuijs omne canat, profundum, hoc dicolon vt quod statim p̄cessit & qd̄ mox sequet̄ ipse per diligentiam meam prim^o inter grāmaticos quos noui, elucidauī, vt facile cognosceret si quis aliorū scripta relegerit. Epithalamiū est nuptiale carmen in quo Claudianus diuersis generibus vtitur. Primo quidē alcaico monocolo, cuius initium est, Princeps corusco sydere pulchrior. Secūdo anacreontio cum sapphico choriambico, cuius initium est, Age cuncta nuptiali, quo genere etiam Sidonius vsus est. Tertio anapestico dimetro monocolo, Cuius initium est, Solitas galea fulgere comas.

Epithalamium.

Quarto. Asclepiadeo monocolo cuius initium est. Attollens thalamis idalium iubar. Sed omnium venustissimum est Catulli epithalamium a nullo hactenus quod sciam elucidatum, nostro Marte nunc primum enodandum, de ratione carminis loquor. Nam reliqua pulchre declarat Parthenius. initium carminis de quo loquor est. Collis o heliconij. Dicolon Pentastrophon.

Glyconici quattuor constantes in prima regione trochæo & rarissime spondæo in secunda vero choriabico, in tertia pyrrhicio, vel aliter in secunda & tertia regione dactylis duobus sic. Collis o heliconij, vel sic Collis, oheli, conij, proponunt vni pherecratio cuius primus pes est trochæus & rarissime spondæus, secundus dactylus, tertius autem spondæus sic, O hy, men hyme, nge: de spondæo in prima regione pherecratij, tria inuenio exempla hæc. hymen o hymenge. Non abscondis amorē. Exercete iuuentā. Cæteri pherecratij apud Catullum in epithalamio sumunt primum pedem trochæum. Glyconici in hoc epithalamio solum. xij. leguntur habentes primo loco spondæum, cæteri trochæum primo loco habent, hi tredecim sunt. Pro qua turpia psequens. Complexum sed abit dies. Fescenina locutio. Desertum domini audiens. Lusisti nucibus libet. Iam serui rethalassio. Vnguentate labris marite. Prætextate puellulæ. Vos vnus senibus bonæ. Subducatur numerum prius. Qui vestri numerare vult. Torquatus volo paruulus. Sordebam tibi villice. sed versus ille. Vnguentate labris marite. hypmeter est, quæ sic scandit, vnguentate la. bris mari. hinc superest syllaba te, in vocali desinens, quæ sequentis versus initium perimit. vt. Vnguentate glabris marite. Abstineres, sed abstine. sic paulo post. Sola cognita, sed marito. Ista non eadem licent, & ante. Flammeum video venite. Ite concinite in modum.

Epithalamij initium hoc est. Collis o heliconij Cultor Vraniæ genus Qui rapis teneram ad virum Virginem o hymenæe hymen ¶ Hymen o hymenæe.

Hinc ad prius genus fit regressio &c. ne vnquam negligas vltimam cuiusque versus esse communem, atque in hypermetris vltimam dici eam in qua perfecta scansio finitur. Notabis autem quasdam mendas fuisse in hoc epithalamio. Nam quidam libri ita habent. O cubile quot omine. Candido lacteo pede &c. Alij vero sic. O cubile quot omnibus. Candido pede lectis. Ego lectulis legerem. Aut Candido pede lacteo. aliter enim non stat versus. Præterea vbi habetur. Ille puluis erithræi lego erithrei vel erithrij sine diphthongo, vt stet versus (nisi quis dixerit in græcis diphthongon ante vocalem interdum corripit) vt enim phaetontius, conopius & plura di-

Tricola tetraastropha.

Quadricola tetraastropha sunt carmina ex tribus diuersis generibus vbi post quartū quēq; versum ad primū genus reuertimur. huius generis carmina inuenio duo.

Asclepiadæi duo preponunt vni pherecratio cū glyconico, de quorū pedibus satis dictum est. Horat.
 Quis multa gracili te puer in rosa. Perfusus liquidis viret odoribus. Grato Pyrrha sub antro. Cui flauam relegas
 Huius generis odæ apud Horat. sunt adhuc sex, quarū initia sunt. Dianam tenerę dicite virgines. O fons blandus iæ splēdidior vitro. Quid fles Asterie quem tibi candidi. O nauis referent in mare te noui. Vitas inuleo me similis Chloe. Audiuere Lyce dij mea vota dij.

Alcaici duo, constantes in prima regione spondeo, & nōnunq; iambo, in sc̄da iambo tantū, & syllaba partem orōnis finiente, quā sequunt dactyli duo, preponuntur vni versui iambico dimetro archilochio hypercatalectico constanti in primo loco iambo vel spondeo, in secundo iambo tantum, in tertio spondeo, in quarto tantū iambo, hinc superest syllaba & sequit̄ quartus versus qui est alcmanius dactylicus tetrameter acatalectic, cōstans duobus dactylis & duobus trochæis. Apud Horatium non inueni alios pedes in his versibus, quicquid aliqui dixerint, memineris vbiq; vltimā versus esse cōem. Exemplū apud Horat. est frequens. siquidē hoc genere scripsit Odas. xxx vii, quę studiosis facile patebunt. Nobis vnicae initiū exēpli gratia subiecisse sufficit. Odi pphanū vulgus & arceo. Fauete linguis carmina nō prius Audita musarum sacerdos Virginibus puerisq; canto.

Ars versificatoria Despauterij supremā manu accepit, & finita est. xvi. calendas Iunias anno salutis christianę millesimo quingentesimo vndecimo, laus & honor in eternum mitissimo domino deo nostro IESU CHRISTO cū p̄re & sp̄sctō semp regnāte Amē.